

μολογήσει καὶ τὸ ὅποιον ταῖς ἐχρησίμευσεν ὅπως ἀπέλθωσιν εἰς Βηθλεὲμ καὶ προσκυνήσωσι τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν.

ΒΡΟΧΗ ΧΑΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΩΝ. — Ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ καρδινάλιου Φλερὺ εἶχον διανεμηθῆ γενναίως δωρεαὶ εἰς ὁλόκληρον τάγμα, ἐνεκεν λαμπροῦ τινος στρατιωτικοῦ κατορθώματος. Μόνος ὁ ἐπὶ πότις Φερινγκούζ ὑπολογαγὸς τοῦ τάγματος δὲν εἶχεν ἀξιώσῃ αὐδεμιᾶς ἀνταμοιβῆς ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἀδικον ταύτην ἐξαίρεσιν ἀπῆλθε παρὰ τῷ καρδινάλιῳ Φλερὺ, λέγων αὐτῷ. — Ἄγνοῶ, ἄρχων, τίνας ὁλοθρίας τύχης ἐνεκεν εὐρίσκομαι ὑπὸ ἀλεξιβρόχιον, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχίως βρέχει χάριτας ἐπὶ τοῦ τάγματός μου ὁλοκλήρως.

Ἡ εὐρυὴς αὕτη προσλαλίᾳ ἔσφερε τὸ παθαύμενον ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ ἀδικηθεὶς ὑπολογαγὸς ἀντημείφθη ἐπαξίως.

ΛΥΠΗ ΑΝΑΒΛΑΛΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ. — Νύκτα τινα ἐξύπνισαν ἓνα κύριον ὅπως τῷ ἀναγγεῖλωσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — Ἄ, ἀπήντησε χασιώμενος καὶ καλυπτόμενος ἐκ νέου διὰ τοῦ ἐραπλώματος, πόσον θάλυπηθῶ αὐριον ὅταν ἐξυπνήσω!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΗΔΟΝΑ.

Ὅπότ' ἡ γῆ τὸν πράσινον λαμβάνει τάπητά της
Καὶ μ' ἄνθη καὶ μ' ἀρώματα στολίζονται οἱ κῆποι
Καὶ εἰς τὰ τόσα ἄνθη της, εἰς τὰ τόσα θέλητρά της
Πολλάκις τῆς καρδίας μας ἡ ἀλγηδὼν ἐκλείπει,
Μὲ ἄσματα οὐράνια, μετὰ χαρᾶς Σὺ ἴσῃς
Προσέργεσαι τὴν ἀνοιξιν νὰ μᾶς πανηγυρίσῃς
Καὶ ψάλλεις τότε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλεις,
Κ' εἰς θυμηδίας πάρευτα τὰς θλίψεις μεταβάλλεις.

Ὡς ἁρμονί' ἀγγελικῇ, εἰς δάση μέσα ὅπου
Τοῦ οὐρανοῦ ὁ κυανὸς Σὲ σκέπει μόνον θόλος,
Ἐντὸς αὐτοῦ ἀκούεσαι τοῦ παντερήμου τόπου
Κ' ἀπ' τ' ἄσματά Σου τέρεται ὁ περίξ κόσμος ὅλος,
Ὡς ἐνέριος ἐκεῖ ἀγγέλων συμφωνία
Ἀναπληροῦσα τ' οὐρανοῦ τὰ ἄσματα τὰ θεῖα.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα Σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Μακρὰν τῶν πόλεων ποιμὴν τὸ ποιμνιὸν του φέρει,
Καραδοκῶν τὴν ἀνοιξιν καὶ Σὲ μ' αὐτὴν ἐπίσης,
Ὅποτε δὲ τὸ ἔαρ μας ἐκεῖ Σ' ἐπικναφέρῃ,
Ἐμπρὸς του τότε ἅπασα προσμειδιᾷ ἡ φύσις·
Κ' εἰς τοῦ ραιδρὸς Σου ἄσματος τὸν τόσον γλυκύ τόνον,
Σ' τὴν οἴλιν του τοῦ πάθους του ἐκφράζεται τὸν πόνον·

Ὡ ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα Σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Οἱ τόσοι Σου γλυκύθηγοι λαρυγγισμοὶ ἐκεῖνοι,
Ποῦ περίξ Σου ἀκούονται μὲ τόσῃ ἁρμονίαν,
Οἱ τόσον ἐναρμόνιοι ἡδυπαθεῖς Σου θρήνοι,
Γλυκεῖαν μᾶς προσφέρουσι ταχαίως θυμηδίαν·
Κ' ὡς ἄλλος τερπνὸς ζέφυρος εἰς ῥόδα καὶ ναρκίστους
Καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν πετᾷ εἰς θεῖους Παραδείσους.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε
Καὶ ἁρμονίαι δι' ἡμᾶς δὲν μένουν πλέον ἄλλαι.

Σ' τοῦ βίου μου τ' ἀκάτιον προσέπλεον τυχαίως,
Τὸν θάνατον ἐπιζητῶν ὡς ἄλλην εὐτυχίαν,
Ὅποτε πλὴν τὸ ἄσμα Σου μ' ἐπρόφθασεν ἡδέως,
Ὡ, τὴν φωνὴν Σου, ἀηδὼν, ἀκούσας τὴν γλυκεῖαν,
Καὶ τοῦ ὕψιστου αἰσθανθεὶς τὸ θεῖον μεγαλεῖον,
Ὡ, τότε ἐθεώρησα εὐτύχημα τὸν βίον!
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Αἱ ἁρμονίαι Σου αὐταὶ μὲ θέλγουν καὶ ὄχι ἄλλαι.

Ο ΘΗΕΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἀφιερῶται τῷ Κυρίῳ J. B. BROWN.

Πλὴν, φεῦ! τὰ ρόδα κύτριναν
Θωρῶ εἰς τὴν πεδιάδα
Ὅπου χιλιάδες πέφτουνε
Σὲ κάθε ταραγμάδα
τρισελαφρᾶς πνοῆς
(Γ. Ε. Μαυρογιάννης.)

Μὲ φωνὴν ψυχρὴν ἀγοῦσαν, ὡς σθεννόμενός τις ἦχος,
Μόλις τώρα συγκινοῦσαν τ' ἄλλοτε θερμὸν τοῦ στῆθος,
Νέος ἀηδὸς κλινῆρης ἔψαλλε μ' ἀπελπισίαν
Χαλαρὰν κιθάραν κρούων, φωνὴν χύνουσιν ἀγρίαν.

» Τῆς ζωῆς μου παρακαίρως ἐμαράνθησαν τὰ ῥόδα
» Εἰς τῆς γῆς τὸν πρῶτον δρόμον μόλις ἔφερα τὸν πόδα,
» Κ' εὖρον πάρευτα τὸ τέρμα τῆς ταχείας μου πορείας·
» Τὴν ἐσπέραν, οἶμοι! εὖρον εἰς τὴν ὥραν τῆς πρωίας.

» Εἰς μεμακρυσμένας χώρας, ἀγνωστόν τι δένδρον θάλλει
» Εἰς τὴν σκέπην τοῦ ὁποῖου τὰ φαρμακερά της κάλλι
» Σκληροτέρα τοῦ θανάτου στιγμὴ μία ἀπαπύσσει,
» Δυστυχῆς εἰς τὴν σκιάν του ὁ θελήσας νὰ καθήσῃ.

- » Ἄς θραυσθῶσιν αἱ χορδαί σου, ὦ προσφιλεστάτη λύρα,
 » Ἀφοῦ οὕτω διορίζει ἡ ἀνελεήμων Μοῖρα.
 » Ὅτε δὲ καὶ ἡ ψυχὴ μου διὰ πάντοτε ἀφίνει
 » Τὴν γῆν ταύτην καὶ σὺ θραύσου, ἵνα ἔχνηςμας μὴ μείνη.

- » Φίλοι οἵτινες μακρὰν μου εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου
 » Διωσπάρητε, ἡ μνήμη τῆς φιλίας μας ἐντός μου
 » Χαραγμένη διαμένει, ἡ φωνή μου πρὶν ἢ σβύσῃ,
 » Τῶνομά σας πιστοὶ φίλοι, τελευταῖον θὰ ψελλίσῃ.

- » Εἰς τοὺς κόλπους σας δεχθῆτε τὰς ποιήσεις μου, ὦ φίλοι,
 » Ὡς ἐν δῶρον πιστοῦ φίλου, ὅστις πλέον σὰς ἀφίνει.
 » Τ' ὄνομά μου εἰς τῆς λήθης μὴν ἀφίστητε τὸ βέυμα
 » Ἀλλ' αὐτὸ ἄς ἀναρπάσῃ τῆς φιλίας σας τὸ πνεῦμα.

- » Κ' εἰς τὸν ὕστατον λιμένα ὅταν ἀγκυροβολήσω
 » Κ' εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὸ σῶμα ὡς ἐν ὄφλημ' ἀποτήσω
 » Προσελθόντος μὲ δροσώδῃ βάντετέ με, τότε, ἄνθη
 » Καὶ εἰπῆτε ὡς τὸ ἄνθος καὶ ἐκεῖνος ἐμαράνθη.

Ἡ κιθάρα πλὴν ἐξαίφνης ἔφυγεν ἐκ τῆς χειρὸς του
 Καὶ ὁ τέως τρεμοσβύων λύχνός του ἐσβέσθη πλέον
 Καὶ ὁ ποιητὴς στενάξας ἐκ καρδίας τελευταῖον
 Ἐπετάσθη πρὸς τὰ ὕψη, εἰς τὸ δῶμα τοῦ πατρὸς του.

A. I. Σ. (Σάμος)

ἌΛΛΟ ΕἶΣΑΙ ΣΥ.

(Ἀσματίου.)

Τῆς φύσεως τὰς καλλονάς
 Ὁ ἄνθρωπος θαυμάζει,
 Καὶ τῆς αὐγῆς τὰς πρωϊνάς
 Ἐκείνας ἐκθειάζει
 Τὰς εὐωδίας πάντοτε,
 Ὡς ἱεὺς μου χρυσῇ.

Ναὶ εἶν' ὠραία ἡ αὐγὴ
 Κ' ἡ φύσις οὐρανία,
 Μὲ νόμῳ ὁμοιάζ' ἡ γῆ,
 Τὰ πάντα εἰσὶν θεῖα
 Εἰς τῆς αὐγῆς τ' ἀρώματα,
 Πλὴν ἄλλο εἶσαι ΣΥ.

Ὡ, ἀκουσον ἡ ἀνδρῶν
 Ποῦ ψάλλει τ' ἄσματά της,
 Εἰς ταῦτα χάνει τὴν ὁδὸν
 Ὁ κάθε διαβάτης,
 Κ' ἐνῶ χωρεῖ εἰς τὸ ἔργον του
 Τὸ ἔργον του μισεῖ.

Ὡραία εἶναι ἡ τερπνὴ
 Φωνὴ τῶν ἀνδρῶν,
 Τὸν κόσμον ὅλον συγκινεῖ
 Τὸ ἄσμα των, τί μόνον;
 Πῶς ἄλλο εἶν' τὸ ἄσμα Σου. . .
 Πῶς ἄλλο εἶσαι ΣΥ.

Ἐχύθηκα εἰς τῆς ἀγκαλιαῖς
 Τῆς μάνας μου καὶ εἶδα
 Σ' αὐταῖς ἀπρόσιταις φωλιαῖς
 Κ' εὐδαίμονα κοιτίδα
 Σ' τὰ χεῖλη της βασιλευεν
 Ἡ χάρις περισσή,

Λαμπρύνεται ὁ οὐρανός
 Εἰς τὸ μειδιάμα της
 Καὶ ἔτρεμ' ὁ αὐγερινός
 Σ' τὸ περιπάτημά της,
 Κ' ἐφαίνετό μοι ἄγγελος. . .
 Πλὴν ἄλλο εἶσαι ΣΥ!

Ἐπάρχουν χάριτες πολλάι
 Ποῦ θέλγουν τὰς καρδίας
 Ἐμπρὸς εἰς ταύτας αἱ θοαὶ
 Ἀκτῖνες τῆς πρωϊας
 Καθίστανται εὐάρεστοι
 Καθίστανται πυρροί.

Ὡ ναὶ, καὶ αὐτῶν ἡ καλλονὴ
 Μ' ἀγγέλων ὁμοιάζει
 Κ' ἀρμονίαν ἡ φωνὴ
 Ἐκείνων ἀπαυγάζει,
 Ὡ ναὶ, γλυκὲ μου ἄγγελε,
 Πλὴν ἄλλο εἶσαι ΣΥ! Ν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ. — Πατήρ τις διέταξε διὰ τῆς διαθήκης του, ὥστε ὁ πρωτότοκος τῶν υἱῶν του νὰ λάβῃ ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν του 10,000 λίρας καὶ τὸ ἑβδομον μέρος τοῦ ὑπολοίπου τῆς περιουσίας· ὁ δεύτερος 20,000 λίρας καὶ τὸ ἑβδομον μέρος τοῦ ὑπολοίπου, ὁ τρίτος 30,000 λίρας, καὶ τὸ ἑβδομον τοῦ ὑπολοίπου καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι τοῦ τελευταίου, αὐξανομένου πάντοτε τοῦ μεριδίου ἀνὰ 10,000 λίρας καὶ τὸ ἑβδομον. Οἱ υἱοὶ ἀκολουθήσαντες τὴν ὁδηγίαν τῆς διαθήκης, εὗρον ὅτι ἔλαβον ἴσα μερίδια. Ἐρωτῶμεν, πόσους υἱοὺς εἶχε, ποία ἦτον ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς, καὶ ὅποιαν ποσότητα ἔλαβεν ἕκαστος υἱός.

Τῷ λύτῃ τοῦ προβλήματος δωρηθήσεται ἐν σῶμα τῶν ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΟΥ.